

- at sindssyge, som måtte være farlige for sig selv eller andre, men som blot ikke tidligere har været tvangsindlagt, heller ikke er omfattet af registreringen,
- at argumentationen vedrørende de enkelte politimæssige hensyn – der hver for sig taler for opretholdelse af den nugældende registreringsordning – tillægger selve oplysningen om, at en person tidligere har været tvangsindlagt, uforholdsmæssig stor værdi,
- at politiet ikke kan udnytte den informationsmængde, som det centrale kriminalregister indeholder, førend man har fået oplyst navn eller CPR-nummer på den person, på hvilken der agtes rettet forespørgsel til registeret, og der kan og vil i praksis i mange tilfælde være sket en del, førend politiet får kendskab til identiteten på den eller de personer, som berøres af en politiforretning,
- at den nugældende registrering herefter må anses som så ufuldstændig, at det er tvivlsomt, om nytten af registreringen overstiger risikoen ved at forlade sig på de oplysninger, registeret kan give, hvilket kan skabe en falsk tryghed, der også kan udløse fejltagelser,
- at registrering af tvangsindlæggelser i det centrale kriminalregister ikke kan begrundes med de foran opregnede politimæssige hensyn, hvoraf nogle enkelte, som må tillægges særlig vægt, må søges tilgodeset ved ændringer i den bestående retstilstand navnlig vedrørende våbentilladelser og førerbeviser, og
- at manglerne ved den nugældende registrering sammenholdt med de sindslidendes forståelige modvilje imod på grund af tvangsindlæggelse at blive registreret i det centrale kriminalregister og den betænkelighed, som enhver personregistrering må give anledning til,
- herefter fører flertallet til at anbefale, at registreringen bringes til ophør.«

Det fælleskommunale psykiatriske centralregister

Desuden foregår der særregistrering af sindslidende i det fælleskommunale psykiatriske centralregister, som dels omfatter et EDB-register, der varetages af Århus kommunes EDB-afdeling, dels et manuelt register på Institut for Psykiatrisk Demografi. Dette henregnes ikke under den offentlige forvaltning, og som forskningsregister er det heller ikke underkastet det krav om egenindsigt, der stilles til private registre.

Det er en kendsgerning, at sindslidende og tidligere sindslidende føler det belastende at være registreret på denne måde. At der kræves tilladelse fra den enkelte, før der i forskningsregisteret optages andre oplysninger, end hvad der i forvejen er samlet under indlæggelsen, giver ikke tilstrækkelig betryggelse. Dels bliver oplysninger om psykiske lidelser med rette – på grund af udbredte fordomme og manglende viden i befolkningen – af de pågældende selv betragtet som meget følsomme oplysninger. Dels er det af forståelige grunde særlig belastende for netop denne gruppe og dermed hæmmende for helbredelsen at vide sig iagttaget, registreret, forfulgt. Det taler for, at der stilles strenge krav til registrering på grundlag af sindslidelse, og at der – selv om det ikke følger af registerloven, og selv om der (foreløbig) kun er tale om et manuelt register – gives den enkelte ret til egenindsigt og registeret pligt til uopfordret at informere de registrerede.

Afsluttende bemærkninger

Forslaget er en genfremsættelse af et tidligere flere gange fremsat beslutningsforslag, som ikke blev færdigbehandlet, dels på grund af folketingsårets udløb, dels på grund af folketingsvalget i folketingsåret 1983–84. Forslaget blev senest fremsat i folketingsåret 1983–84 (2. samling), se Folketingsstidende 1983–84 (2. samling), forhandlingerne sp. 1381 og tillæg A sp. 2049 og kom til 1. behandling den 5. april 1984, forhandlingerne sp. 3896.

¹⁾ Hans Adserballe: Frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien, doktordisputats, FADLs forlag, København 1977.

²⁾ Bent Pedersen i »ny politik« nr. 12, december 1981.